

„Naa, ikke andet! Hvorfor kommer De i den Anledning listende, som om der var sket en Ulykke? ... Hvis Barn er det?“

„Pigen Mette Andersens.“

„Ja saa. Igen en Pige! ... Ja naturligvis! Letfærdighed og Udsvævelser paa alle Kanter! Frigørelse for alle Baand — det er jo Tidens Løsen!“

Hjælpe lærer Johansen saa' nedad og ud til Siden med et uroligt Blik. Han var ikke ganske sikker paa, til hvem disse Ord sigtede; og han havde for Tiden selv en noget belastet Samvittighed med Hensyn til det berørte Punkt.

„Jeg haaber“ — vedblev Provsten strengt — „at De, Hr. Johansen, alvorligt optugter Skolebørnene i Pligtens Bud. Det er i vore Dage, da Tøjlesløsheden prækes som Lære paa alle Torve, mere nødvendigt end nogen Sinde. Se ikke gennem Fingre! Troidene skal tæmmes!“

„Jeg troer at turde sige Deres Højærværdighed, at jeg i den Henseende har bestræbt mig efter yderste Evne. Jeg har netop bestandig omhyggeligt søgt at skærpe Børnenes Pligtfølelse. Men—n ... hm! ... det er jo det gode Eksempel, det fornemmelig her kommer an paa.